

→ Усі школярі молодшого віку мали носити на зрудах зірку «жовтенька» з комуністичним вождем Леніним

↓ Шкільна форма в СРСР була однакового фасону і відрізнялася лише для хлопчиків та дівчаток

Система оцінок у школах
була п'ятибальною:

5 - відмінно	4 - добре
5+	12
5	11
5-	10
4+	9
4	8
4-	7
3+	6
3	5
3-	4
2+	3
2	2

↳ «Піонери» мали приходити до школи в червоних хустинках, зав'язаних на шії

Старшокласники - члени комсомолу
(скорочено від Комуністичний союз молоді)
повинні були носити значки комсомольця

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

РОЗДІЛ 1

Вони повзли так тихо, що жодна гілка не хруснула, не видала їхньої присутності. Хлопчачі тіла наче перетікали через сухе коріння і шурхотливе листя, вливалися в кожну ямку й огортали собою кожен горбочок.

Безшумно пересуватися лісом вони навчені ще змалку. Гра була така: одному зав'язували очі й давали в руки дубця, а решта хлопців мали нечутно підкрастися до нього так, аби не отримати дубцем по лобі. Усе відбувалося в лісі, де під ногами купа хмизу й опалого листя. Тож за кілька літ таких тренувань хлопці ставали нечутними, як вужі, і швидкими, як вивірки. Після цього вишколу повзти між дерев — не така вже й наука.

Бедришко відхилив гілля ліщини й побачив їх, мов на долоні. Троє розгнузданих коней, припнутих до дерева довгими шворками, сторожко пряли вухами і жували

↓ Кришталь

↑ Меблевий горнітур

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua](http://kniga.biz.ua) >>>

Сервіси ↑

Частина перша

ЛЬОДЯНИК, БАНАН ТА ЯДЕРНА ВІЙНА

Вони їхали в поїзді з Києва до Львова: один — до мами, другий — до бабці. Один їхав провідати, і другий, зрештою, теж, але ще йому пообіцяли подарунок на день народження. Подарунок, про який мріяв би кожен підліток. За вікном пролітали поля, вкриті ніжно-салатовою озиминою, та лісосмуги, в яких починало розпускатися листя. Інтерсіті долав відстань у понад півтисячі кілометрів за п'ять годин. Він би проїжджав її швидше, але навіщось зупинявся в Коростені на цілу хвилину.

Стюард перевірів їхні квитки сканером просто з екрана планшета. На дитячому квитку висвітилося ім'я Матвій, а на дорослому — Петро.

Спочатку Матвій грав на планшеті. Його герой стрибав з хмарочоса на хмарочос, нищив ворогів та збирав золоті монети. Потім хлопцеві стало нудно, він глянув у вікно, позіхнув та торкнув за плече батька, який уже починав дрімати. Матвій сказав, що цей поїзд ледве повзе. І що він співчуває батькові, бо в його дитинстві планшетів та смартфонів не було. Певно, в таких поїздках можна було вмерти від нудьги.

Петро потягнувся і заперечив, мовляв, у дитинстві йому було зовсім не нудно.

— Як ти домовлявся, приміром, з друзями, щоб піти погуляти? — запитав Матвій.